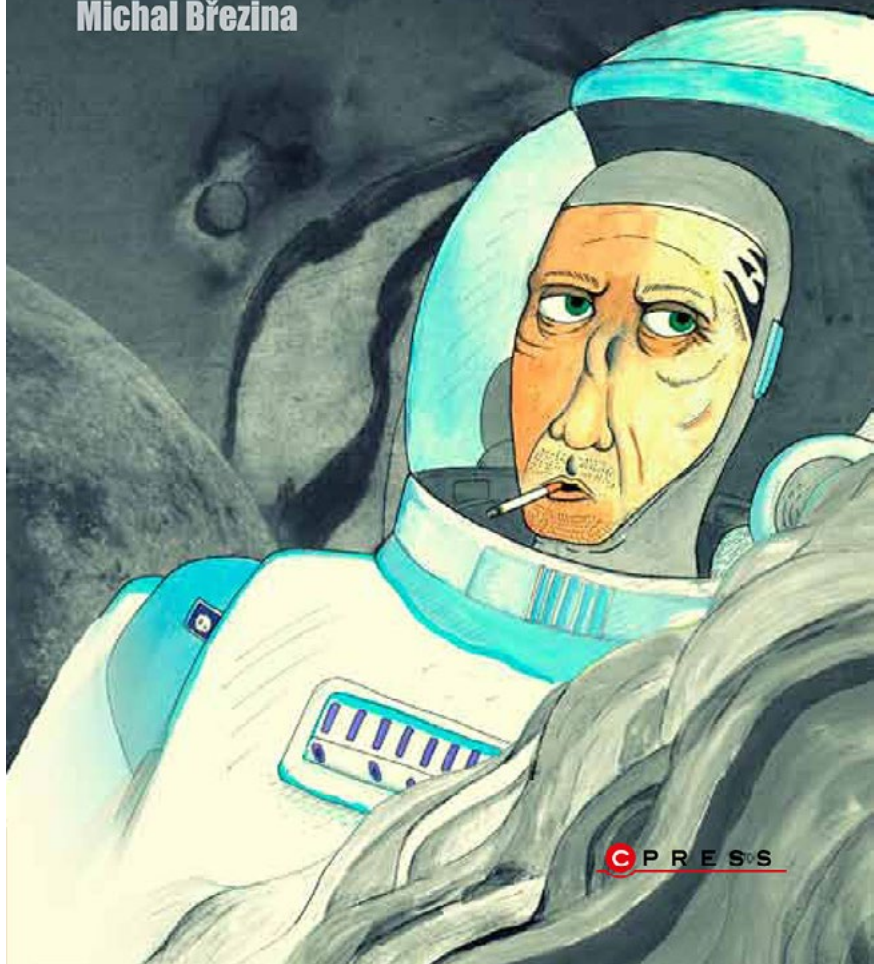



MĚSÍČNÍ DENÍK

Michal Březina



 CPRESS

Měsíční deník

Vyšlo také v tištěné verzi

Objednat můžete na
www.cpress.cz
www.albatrosmedia.cz



Michal Březina
Měsíční deník – e-kniha
Copyright © Albatros Media a. s., 2016

Všechna práva vyhrazena.
Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu majitelů práv.


ALBATROS MEDIA a.s.

Michal Březina

Měsíční deník

**CPress
Brno
2016**

Obsah

MĚSÍČNÍ DENÍK

ÚVOD	7
PŘÍLET	11
JDE SE MAKAT	23
TUNEL JAKO KRÁVA	35
BROGA BROGA	49
SEZNAMTE SE S NÍM	67
O MĚSÍC POZDĚJI	83

VESMÍRNÝ BUGI VUGI

KLUCI Z BOLEVCE	107
DALŠÍ DO PARTY	125
BREDA DERGA	137
ČERVÍ DÍRA	153

MĚSÍČNÍ DENÍK

ÚVOD

Marcel Šebesta je chlápek, který umí kýchnout s jedním okem otevřeným. Říká vždycky, že s jedním okem otevřeným, ne s jedním zavřeným, což o něm vypovídá, že je rozeným optimistou. Také to ale znamená, že je stále ve střehu. Narodil se onoho nechvalně proslulého roku 2038, přesně v době, kdy Země poprvé ztratila kontakt s japonskou stanicí na Měsíci. V době, kdy v Mongolsku propukl první historicky doložený babyboom a kdy globální oteplování dosáhlo takového stupně, že děti v rovníkové Africe měly snít i v červenci.

Během svého života zažil mnoho nemilých událostí. V deseti letech byl například svědkem hromadné sebevraždy stoupců Scházejícího osmého dne. Podpálil ubytovnu pro Inuity poblíž Přeštic a byl několikrát trestán pro drobné přestupky. Než narukoval do cizinecké legie, trávil dětství u svého dědy na venkově kousek za Plzní. Ležel v knihách, pronásledoval děti z okolí nebo zkoumal les. Oblast Brd trpěla přelidněním obyvateli ze severu zeměkoule, kteří zde hledali útočiště před stále se rozšiřujícím smrtícím mrazem, takže na divoké hrátky, při nichž si sebe představoval jako trapera na průzkumu kan-

saských lesů, neměl nikdy klid. Ta místa záhy opustil. Ačkoliv Brdy hustě osídlené Inuity mohly skvěle simulovat kansaské lesy plné původních indiánů, mladý Šebesta dal Plzeňsku brzy vale a po smrti matky se s otcem přestěhoval do mladé socialistické republiky Katalánsko.

Stále sílící globální mráz přicházející nové doby ledové ovšem nebyl hlavním problémem lidstva na sklonku 21. století. Byla jím nechuť lidí něco dělat. Z obyčejné lenosti se stala pandemie. Začalo to tím, že všichni chtěli být vedoucími v supermarketu, ale nikdo nechtěl doplňovat zboží. Každý chtěl mít vyleštěné boty, ale nikdo nechtěl vyrábět leštidla. Všichni chtěli pečené holuby, ale aby jim k tomu ještě někdo otevíral ústa.

Svět se zastavil. Určitě ne v tom smyslu, jak to popsal H. G. Wells ve své povídce „Muž, jenž dokázal činit zázraky“, kde si hlavní hrdnina poručil stopnout čas a tím zastavil otáčení planety Země, čímž vlivem silné setrvačnosti způsobil totální zkázu. V našem případě ne. Země se točila dál jako o život. Jen lidé ten svůj životatoč brzdili. Darwin by se kvůli tomu chytil zděšeně za vousy a samým zoufalstvím by se určitě pokusil divergovat na šimpanze.

A do toho všeho Marcel Šebesta krmil na druhé straně polokoule domorodce olovem a jednou, když makal pro UNICEF, i železem. Bojoval v několika vleklých válečných konfliktech, často v destinacích Jižní Ameriky, kde nasbíral mnohé zkušenosti. Během plnění vojenských misí si vytvořil svérázný názor

na život. Sám se samolibě považoval za osobitého tvora s rozumným náhledem na svět. Vždy v pauzách mezi střílením domorodců urputně filozofoval.

Dospěl k zajímavým a samozřejmě unikátním myšlenkám.

1. nemůžeme být ve vesmíru sami
2. život bez lásky nemá smysl
3. úsměv hory přenáší
4. líbání je lepší až po vyčištění zubů
5. rychlá smrt je pro zbabělce
6. respekt a láska se nedají vynutit, buď jsou, nebo nejsou
7. neškodí uchovávat si vzpomínky
8. Bůh je tu jen pro někoho
9. Země je odsouzená k záhubě už od roku 1334
10. Marcel Šebesta je výjimečná bytost

V cizinecké legii mu jeho kumpáni přezdívali Marseille podle města na jihu Francie. Alespoň se vždy domníval, že měli na mysli tento přístav. Byl ovšem ochoten připustit, že se jen snažili vyslovit jeho jméno a poněkud ho komolili. Nakonec se to tak uchytilo, že mu už nikdo prostě neřekl jinak než Marsej.

Když se vrátil po dvaceti letech z legie domů, objevil zemi plnou korupce a násilí. Seznámil se důvěrně s policejním státem, kde zlovůle politické moci dovedla zamávat s kdekým. I s žoldákem.

Skončil jako pomocná síla ve stavebnictví. Rozšířil tým několika málo posledních odvážlivců, kteří ještě neměli uměle vypěstovanou fobii z práce, z poctivé tvrdé práce.

Taková budoucnost ho ale příliš nelákala. Ne že by onemocněl globální leností. V srdci byl dobrodruh, který stále častěji vzhlížel ke hvězdám než k píchačkám.

Tušil, že tam někde na něj čeká něco naprosto neuvěřitelného, senzačního, něco, co mu nikdy nikdo neuvěří.

Není náhoda, že se přihlásil do polovojenského programu s poněkud prostým názvem: SELEN-42.

Věřil, že teď jeho život teprve začíná.

PŘÍLET

1

22. dubna 2081, 6:02

Ráno nás všechny vysypali z ubytovny. Studená sprcha byla jako souboj s tučňákem. Štípalo to. Snídaně stála za starou bačkoru. Divím se, že jako příloha nebyl hnůj nebo vývar ze slepičince. Sotva jsme opustili svá koryta, hnali nás do leto-výho střediska na poslední lékařskou prohlídku. Teploměr v prdeli mi připomněl, kam že to vlastně poletím.

Na doktora jsem udělal svoje poslední „Áááá“ a už nás šikovali v posluchárně. Sedl jsem si vedle Alberta, mýho kamaráda z ubytovny. Jeden důstojník nám povídal o tom, jak budeme budovat společnou budoucnost, což je zajímavý, protože včera nám říkal, že budeme tvořit společnou historii. Tukan aby se v tom vyznal. Nikdo neví, co přesně budeme dělat. Jedno vím ale jistě, tvrdá dřina mě nemine, ale je to

jediná šance, jak vypadnout z tohoto zdevastovaného šutru, hrdě zvaného Země.

22. dubna 2081, 11:13

V jedenáct byl odjezd autobusem na letiště. Nevím, proč zrovna autobusem, když je to hned za ubytovnou a kasárny, ale prý se báli, aby někdo nevzal roha. To mi přišlo divný, když například naši partu tvořili samí dobrovolníci.

22. dubna 2081, 12:04

Jakmile jsem uviděl raketoplán, bylo mi jasný, proč se velitelé transportu obávali dezerce. Zkusil jsem lomcovat dveřmi autobusu, abych se nějak dostal ven a mohl zdrhnout, ale nepovolily. Venku jsem pak zjistil, že byly zajištěny řetězy. Naběhli na nás vojáci s puškama a koordinovaně nás strkali do té létající rakve. Tahle kraksna byla vyrobená snad ještě ve dvacátém století. Na křídlech měla patrnou kresbu starý čínský vlajky. Albert se chechtal a říkal, že jestli přežijeme tenhle let, přežijeme už všechno.

Albert je vůl.

22. dubna 2081, 14:06

Dvě hodiny jsme seděli uvnitř raketoplánu namačkaní jako Vietnamky v ilegálním skladu. Jeden dělník dokonce omdlel a byl kolem toho docela cirkus. Vojáci s náma jednali jako s dobyt看kem. Asi nechápali, že jdeme budovat budoucnost

a historii dohromady. Čekání bylo otravný. Všichni byli nervózní a nikdo ani nepomyslel na to, že jsme od snídaně neměli nic v hubě.

22. dubna 2081, 16:25

Právě jsme překonali zemskou orbitu. Loď se celá třese, takže nemůžu moc psát. Mohl bych si sice deník přepnout na diktafon, ale nechci, aby někdo poslouchal můj soukromý poznámky.

Ten třes je hrozne e e j. Asi taky brzo zo zo omdlím.

24. dubna 2081, 09:56

Probudil jsem se na ošetřovně. Na tlamě nasazený respirátor. Podobnou stupiditu měli na ksichtech i ošetřovatelé, kterýma se to tady jen hemžilo. Sotva jsem procítl, přiskočil ke mně jeden bílý plášť a začal hulákat na ostatní. Tři lapiduchové mě museli pevně držet a ten čtvrtý mi bodnul něco pod žebra.

24. dubna 2081, 18:31

Když jsem se probral znovu, přišel ke mně důstojník, kterýho jsem znal ze základny, a vysvětlil mi, že mě skolil posttraumatický šok, můj stav je už ale prý stabilizovaný, a jakmile absolvuju školení, můžu jít klidně do práce. Taky mi dal čerstvě vytištěný papíry, kde bylo uvedeno moje pracovní zařazení. Takže od 23. dubna jsem známý jako manipulátor

vrtný soupravy L2R. To zní skvěle, ačkoliv nevím, co to vůbec znamená. V lejstrech jsem našel ještě nějaký dotazník, kde se mě ptali na pár psychologických záležitostí. Vyplnil jsem všude jako odpověď ANO. Přišlo mi to po tý injekci jako docela žertovný nápad. Lejstra jsem položil na stolek a víc se o ně nestaral.

Přemýšlím nad svojí příští prací. Napadá mě v tomto kontextu pouze jediný slogan: Arbeit macht frei.

2

25. dubna 2081, 03:42

Vzbudil jsem se kvůli strašný žízni. Tak jsem se napil a zapsal si to do deníčku.

25. dubna 2081, 04:57

Nemůžu spát, cosi mi několikrát zaklepalo na okno ošetrovny. Něco jako větev stromu, se kterou si pohrává vítr. Děsí mě to. Na Měsíci by vítr foukat neměl. Zatím ještě ne. Dopíšu to a zkusím ještě na půl hodiny zavřít oči. Pak stejně přiletí ten místní felčar a bude nás všechny buzerovat.

25. dubna 2081, 11:15

Mám teď chvilku, než přinesou oběd a nechaj mi ho nakapat do žíly. Dneska intravenózně servírují celý kuře na smetaně

a pět bramborových knedlíků. Lapiduši si tady ze mě dělají akorát tak prdel. Na rameni mám přitom kórku, která jasně značí, že jsem byl v cizinecký legii, tak nechápu jejich pořouchlost. Tahle kórka obvykle vyvolává v lidech respekt. No nic. Ptal jsem se ráno doktora, co jsem to mohl slyšet za ram-bajs, ale nějak podezřele přehnaně mě uklidňoval. Mluvil se mnou jako s retardem, když mi vysvětloval, že přece venku vítr nefouká, jelikož jsme na Měsíci. Ještě ani prý dlouho nebude. Chytrák na druhou. To mi rovnou mohl vysvětlit, že za okny ošetřovny stromy vlastně vůbec nerostou.

Dostal jsem se do dobrý společnosti. Každý tu je chytrý jako rádio na akademii věd, ale hlavně že uměj rozmixovat kuře na paprice a do toho ještě bramborový knedlíky, jako kdyby nevěděli, že to k sobě ani nejde. Fuj.

25. dubna 2081, 14:40

Ne že bych si stěžoval, ale už bych radši byl s chlapama a něco dělal. Jestli si chci slušně vydělat, měl bych už zkoušet montérky, a ne tu šaškovat v tomhle připitomějším nemocničním hábitu s mašličkou na zádech. Připadám si strašně. Sedám si jak ženská, nohu přes nohu, aby mi lidi neočumovali příslušenství.

Když jsem si po tekutým obědě trochu zdříml, zase se ozvalo to divný ťukání. Asi podám formální stížnost na neznámýho pachatele, který se mě rozhodl srát, vždycky když si chci dát dvacet.

25. dubna 2081, 16:28

Zase ten ťuking! Už mě to tu vážně vytáčí do běla.

25. dubna 2081, 18:04

Tak jsem si teda formálně stěžoval svému doktorovi. Povídám mu: „Pane doktor, kurvafix, to se nedá vydržet. Ten strom mi furt klepe na okno. Kdy ta vichřice skončí?“ Doktor mi akorát přidal další prášky.

26. dubna 2081, 08:14

To bylo fajn, spal jsem až doteď. Všichni tu lítaj jak splašený. Někde se musel stát smrták, ale to mě netankuje, mně je blaženě. Takhle jsem si nedáchnul už dlouho. Žádný klepaní, žádný vítr. Vedle mě leží nový pacoš. Má celou hlavu ovázanou, všude samý šrám, jako kdyby ji strčil do zapnutý míchačky. Možná strčil, co já vím, třeba tu ani míchačky betonu nejsou a semlelo ho něco jinýho. Je mi to jedno a spíš se tomu směju. Nevím, co mi to ten lapiduch dal, ale je to báječný. Naprostá euforie.

Tak mě napadá, co se asi stalo s mým kámošem Albertem? Úplně se po něm slehl Měsíc, sotva byl přidělený na svůj vrt.

26. dubna 2081, 14:20

Ten kluk, co ho položili vedle mě, se jmenuje Míla a je odněkud z Kladna. Tady na Měsíci maká už druhý turnus, takže něco přes půl roku. Oznámil jsem mu, že tu ležím jako lazár

a že ani pořádně nevím proč. Chtěl jsem si povídat, ale to byla chyba.

Říkal, že to podle všeho vypadá na projev takzvaného Jeruzalémského syndromu, kdy propadám mystickému blouznění a považuju se za nějakou biblickou postavu. Tak jsem mu odpověděl, že jeho vlastní diagnóza bude nejspíš „tuplovaný polodebil“ a ten obvaz má patrně na správném místě.

3

27. dubna 2081, 05:03

Je to tady. Doktor Blábol mě vzbudil, jen aby mi řekl, že si tu ještě poležím, jednak kvůli lejstru, který jsem vyplnil, jednak kvůli mým nešťastným dotazům ohledně hluku za oknem. On se vlastně nejmenuje Blábol, ale já mu tak říkám, protože mě hrozně štve. Už jsem mohl dávno makat s chlapama a vydělávat keš. Nechápu, co má proti mýmu vyplněnému dotazníku. No a co, že jsem dal všude jako odpověď ANO. Pravda, vyčetl mi, že tam o sobě tvrdím, že trpím PMS, jsem háklivý na nastydnutý vaječníky a že jsem matkou dvou dětí, který jsem z vlastní iniciativy a dlouhý chvíle pojmenoval po dvou japonských ostrovech. To ale přece hned neznamená, že ze mě bude dělat idiota.

Zapomněl jsem si poznamenat, že se jmenuje Brusnica a je odněkud ze Slovenska. Nechápu, jak se sem dostal a proč

je zrovna na český stanici. Od války se Slovenskem v letech 2064–7 jsem neviděl jedinýho Slováka. Rozhodně žádnýho živýho. Možná to je kolaborant. Je taky pravděpodobný, že na Měsíc se prostě nikdo moc nehrne, a tak byli rádi i za to-hohle „lekára Brusnicu“.

27. dubna 2081, 10:19

Dneska je tu nuda jak v presbyteriánském kostele. Tak si krátím dlouhou chvíli psaním do deníčku. Jednou ho otevřu a zavzpomínám si na dny, kdy jsem se nechal naverbovat sem. Vsadím se, že z týhle zkušenosti budu těžit celý život. Každý si řekne, že Marcel Šebesta je fakt borec, když byl v cizinecký legii a pak ještě dobrovolně hákoval na Měsíci.

Ono to není samo sebou. V roce 2013 zaznamenali první záhadnou záři na Luně a pak... Vlastně nevím, co bylo pak. Vyprávěl mi to děda, ale já to nikdy moc neposlouchal. Narodil jsem se, až když se tam lítalo jako do Kanady. Bez víza, s nechutí a hlavně furt. Dnešní situace vypadá tak, že Měsíc je skoro celý rozvrtný a stále se nic pořádnýho ne-našlo. Zuby si zde vylámaly všechny velmoci světa a teď, pro nezám, to tu zkoušíme my, Češi. Mám pracovat na projektu profesora Ondráčka, který má ambice navrtat obrovským tunelem střed Měsíce a přijít tomu šutru na kobylku. Kolují zvěsti, že tam uprostřed něco je. Mně je to ale u prdele, já na tom zadřu docela slušný prachy a doma budu za kinga, až se vrátím. Nic víc.



27. dubna 2081, 15:52

Doktor Blábol se nechal slyšet, že na vrtu došlo k dalšímu smrtáku, a tudíž se budeme muset uskromnit. Nechápu, jak to myslí. To mi jako daj do postele dalšího postižence?

27. dubna 2081, 19:00

Tak jo, tohle není ošetrovna, ale cvokhaus! Z mý postele mě vyhnali, a že prý si můžu vybrat mezi lavicí na chodbě nebo nástupem do práce. Vybral jsem si samozřejmě práci, ale dnešní noc budu muset přežít na lavici tak jako tak. Spaní to bude tvrdý, ale zas budu mít klid od toho ťukání na okno.

4

27. dubna 2081, 22:21

Chodí sem jedna moc hezká sestřička. Je tak krásná, že k dokonalosti jí chybím už jen já sám. Tady na ošetrovně a vlastně na celém Měsíci je to snad jediná ženská; o to víc je potěšující, že se culí pouze na mě. To nebude jen kérékou z cizinecký legie. Zdá se, že bych poslední noc v lazaretu nemusel trávit zrovna na lavici. Na sesterně by to určitě stálo za hřích.

28. dubna 2081, 10:12

Zárez na pažbě číslo 869. Oboustranná spokojenost. Zatím žádná divná vyrážka.

28. dubna 2081, 15:06

Vezou mě prostorným tunelem, který se líně klikatí po měsíčním povrchu jako nažraná anakonda, do stanice, kde se mám hlásit jako manipulátor.

Na ošetřovně mi nedali oběd. Jedni říkali, že mám na něj nárok, druzí, že ne. Tak jsem se tam hádal s tím tlustým kuchařem a jedním namachrovaným důstojníkem, až mě vyzvedl chlápek, co mi bude dělat na vrtu šéfa. Fakt samý kretén v tom měsíčním zdravotnictví. Doufám, že už se tam nikdy neukážu.

Mistr, nějaký Jirka Ševčík z Brna, co posledních deset let hákoval kdesi v Norsku, se zdál jako docela sympatický tvor. V ksichtě ošlehaný, pracky jako medvěd a hlavně toho moc nenamluvil. Měl přívětivý výraz a přitom vypadal drsně. S tím si budu rozumět, je to, takříkajíc, můj typ.

28. dubna 2081, 18:53

Ukázal mi šachtu, kam zítra nastupuju, a pak mě seznámil s bezpečnostními předpisy. Všude je to stejný. Přiznám se, že mě to moc nezajímalo. Jestli se mi roztrhne skafandr, tak jsem v prdeli jak hnízdo roupů, to mi už stejně nepomůže ani znalost bezpečnostních předpisů a pokynů.

Ještě mě vyškolil v podávání první pomoci.

Trvalo to asi pět minut. Bod jedna byl o tom, jak zacpat díru ve skafandru, a bod dvě o tom, jak dotýčnýho rychle umlátit k smrti, abysme mu ušetřili trápení, když to nevyjde s bodem jedna.

Ve vakuu dostává první pomoc úplně jiný význam.

28. dubna 2081, 23:11

Chlapi na mý cele jsou docela fajn, všichni jsou to Češi, krom dvou Vietnamců. Padli jsme si všichni hned do oka a celý večer mi líčili ty největší perličky z branže a strašili všelijakýma historkama. Během toho se stal další úraz. Přímo na našem vrtu. To už mi přijde nějak podezřele moc. Dopíšu poslední záznam a hodím šipku do postele. Zítra to bude náročný.

JDE SE MAKAT

1

29. dubna 2081, 05:11

V půl pátý mě vzbudil Dong Tu Puchong, jeden z těch Vietnamců z naší party moderního rypadla L2R, což nejspíš znamená Lopata a dva rákosníci. Strašně jsem se vyděsil, připomnělo mi to moje mládí v cizinecký legii a samozřejmě taky válku v Kambodži v sedmdesátým druhým. To bylo taky naposledy, co mě budil nějaký řaman. Nad svým nočním stolem jsem zmáčkl speciální tlačítko a z malýho otvoru ve zdi mi na něj vypadl rohlík. Zároveň jsem se taky identifikoval. V centrále hned věděli, jak je na tom takhle po ránu můj glykovaný hemoglobin, změřili mi cholesterol a udělali jaterní testy. Taky věděli, v kolik vstávám. Teď už fáráme dolů. Cesta trvá dýl než celý moje veselý ráno s rohlíkem. To je ale dobře. Mám aspoň čas si povídat s deníčkem.

29. dubna 2081, 12:24

K obědu byl ten stejný rohlík jako k snídani. Stejný vlastně ne, protože ten jsem ráno sežral. Podobný. K tomu mi náš důlní kuchař nalil do ešusu teplou vodu, v který plavaly dvě kolečka mrkve, něco žlutého a kostka celeru. Všechno mastný jak šála bezdomovce. To žlutý byla asi hlava papouška nebo co. No, odpornost. Málem jsem si nablil do skafandru. Klukům, který tu dřou už nějaký ten pátek, to ale chutnalo. V Kambodži už jsem žral taky pěkný sračky, ale tohle je vážně extrém. Magdalena Dobromila Rettigová by si to z fleku hodila, kdyby jí tohle podstrčili pod ten její fajnověj čumák.

29. dubna 2081, 18:46

Práce jako taková je fajn. Ovládám jeden ze čtyř obřích vrtáků, proto mi taky říkaj manipulátor. V kabině mám docela klid. Občas se mi rozblikaj displeje, to hned znervózním, ale během svýho prvního dne jsem se je naučil solidně ignorovat. Horší to maj kluci, co jsou přímo u vrtáků. Postávají v blízkosti masivní šroubovice a čuměj do díry, kterou tam dělám, občas poskočí, přivázaný na silným laně, a lopatou odvalí kus horniny, jako kdyby v tom viděli něco zajímavýho. Jsme v obrovským korytu asi padesát metrů pod povrchem Měsíce a velice pomalu si prokousáváme cestu do středu tohoto vesmírného zázraku.



29. dubna 2081, 23:48

Dong Tu Puchong se mi drže nabídl, že mi bude před spáním číst.

30. dubna 2081, 00:56

Mám za sebou první bitku. Puchonga odvezla pohotovostní služba na ošetrovnu a já skončil u mistra v kanclu. Půl hodiny se mi snažil vyžvanit díru do hlavy, ale pak jsme došli ke kompromisu. Vysvětlil mi, že můžu zůstat, ale nesmím se už s nikým prát, protože je to nefér, když nikdo jiný nemá výcvik jako já. Tentokrát mi jen strhne škváru za tenhle den. Mohl jsem prý dopadnout hůř. Ale že se ještě uvidí, až dorazí Dong Tu Puchongova lékařská zpráva. Taky mě můžou klidně zavřít do lochu.

Bu bu bu, mám strach.

30. dubna 2081, 03:10

Jestli mě zavřou, tak půjdu a tu žlutou dáseň zabiju. Proč ne. Když už mám sedět, tak aspoň pořádně.

2

30. dubna 2081, 09:03

Ráno byl překvapivě zase rohlík. Nevím, jak dlouho vydržím snídat tak suchý věci. Asi si je začnu štouchat do krku propiskou, jinak to nevidím. Nebo ho příště narvu mistrovi do prdele, ať si ho sežere sám.

Může klidně kousat druhou stranou.

Ha ha.

30. dubna 2081, 12:14

Sedím si takhle ve svý kukani, tlačím jemně na páčku a posouvám vrtákem dopředu, když tu vidím, že se v blátivý stěně vedle mě něco pohnulo. Ten pohyb nebyl samovolný, jako když se uloupne omítka ze zdi, ten pohyb byl jaksi proti všem zákonům fyziky. Vypadalo to jako kus broušenýho skla, a to navíc do tvaru obřího mravence. Dost divný. Celou dobu to postávalo vedle mý kabiny, dopravního korýtkovýho pásu a monstrózního vrtáku a nikdo si toho nevšiml, dokud se to nepohnulo. Nikdo to teda nezaregistroval ani pak, ale já byl z toho rozhozený jako letáky nad KLDK. Rychle jsem přemýšlel a vzpomínal, co všechno nás o Měsíci učili, a vůbec jsem si nevybavil, že by někdo tvrdil něco o velkých skleněných balvanech, který připomínaj gigantický mravenec. Vždycky říkali, že je všude jen ta šedá, blátivá měsíční sračka.

Chvilí před obědem jsem periferně zahlídl, že se to pohnulo znovu.

30. dubna 2081, 14:26

K obědu bylo v papouščí vývaru opět cosi žlutýho s mrkví a celerem. I když dnes to chutnalo trochu čerstvěji. Bylo to tak čerstvý, že se divím, že mi to neodletělo z misky rovnou do ventilace.

Jak jsem tak seděl a přemýšlel nad tím zvláštním skleněným příznakem, napadlo mě, že to mohlo být způsobeno

špatným okysličením krve, možná i překysličením. Nevím. Prostě jsem mohl něco mít s kyslíkovou bombou, málo cukru v krvi nebo vidiny z hladu. Je ale fakt, že kdyby byl v naší šachtě třímetrový skleněný mravenec, někdo by o tom snad věděl a určitě by nám něco řekli. „*Pozor na třímetrový skleněný mravenec, lezou do šachet!*“

Úplně si dovedu představit tu výstražnou cedulku.

Když jsem se po žrádle vrátil ke stroji, nic podobného už nebylo vidět. Musel to být přelud. Pak jsem si ale dal jednu k jedný, spojil si dvě zdánlivě nesouvisející události a opět zapochyboval. Vzpomněl jsem si, jak mě něco zaujalo na ošetřovně. To něco, co tam tūkalo na okno.

Nemohlo to být tohle?

30. dubna 2081, 22:05

Dorazila lékařská zpráva o Dong Tu Puchongově stavu. Kromě otřesu mozku a četných pohmožděnin na těle je ten mrňavý cápek zdravý jak mandarinka. Aspoň že tak. Práci jsem si udržel. Přiznám se, že by mě však vůbec nesralo, kdyby mě poslali zpátky domů na Zem.

A to je co říct. Na Zemi to už dlouho není žádný terno.

3

1. května 2081, 06:07

Je první květen, ale tady mi to ani nepřijde. Na Měsíci se měsíce moc neřeší a ani náměsíčníci. Suchý rohlík k snídani letěl rovnou do koše. Pak jsem si ho ale našel a s chutí sežral. Hlad je neúprosná děvka, která je zde větším nepřítelem než nedostatek kyslíku nebo nízká gravitace.

S tou gravitací si nedělám legraci.

Tady na cele to ještě jde, mají tu umělou přitažlivost, která je docela podobná tý na Zemi. Avšak dost jim kolísá. Nikdy to není úplně ono. Ti hajzlové to mají nastavený tak, že když jdeme z práce, tak je vyšší, ploužíme se, div se neplazíme po chodbě, a ráno pouští nižší, takže k těm strojům úplně letíme.

Jinými slovy, ráno vypadáme jak hrdinové z komunistického románu, a večer jak oběti kapitalismu. Jak oběti kapitalismu z té stejné knihy. Někdo tu má zkurveně morbidní smysl pro humor.

Horší je to ale venku. Kluci, co makaj mimo kabinu, celý den poskakují jak čuramrdáni. Už je i přivazují, aby jim neodskákali do jiného kráteru.

1. května 2081, 11:35

Skleněnýho mravence jsem dnes neviděl. Šichta zatím docela dobře utíká. V kabině mi hraje rádio, tak poslouchám anglickou stanici přímo ze Země. Je jediná, kterou lze na naší části Měsíce chytit. Anglicky umím sice hovno, v cizinecký legii stačilo umět jen několik domorodých jazyků, ale rád poslouchám moderní britský hypnofolk nových šedesátých let. Byly to úplně jiný léta než tehdy ve dvacátém století. Tenkrát se lidi bouřili proti násilí, teroru a válce, v šedesátých letech dvacátého prvního století už šlo jen a pouze o ty drogy.

Give piss a chance... tuhle píseň úplně žeru. DJ Lenon vždycky uměl.

1. května 2081, 12:56

Právě jsem zjistil, co nám to ti ksichtoni dávaj do polívky. Řekl mi to dnes při obědě kolega z druhýho vrtáku, nějaký Robert z Novýho Liberce. To prý sem v době, kdy se začalo na Měsíci těžit, přivezli stovky a stovky kanárků, kteří měli doprovázet horníky do dolů, aby je díky svému rychlejšímu metabolismu včas informovali o přítomnosti jedovatých plynů. Muselo jít o úřední chybu, jinak to není možný. Snad finanční tunel, protože jistá firma k těm milionům kanárků dodala zhruba milion miniaturních skafandrů, takže ti ptáci nikdy nic nepoznali, a tak je pak všechny zabili, zamrazili, a teď nám je akorát přidávaj do žvance. Ty kanárky samozřejmě, ne ty jejich skafandříky. Někomu holt došlo, že

horníci se žádných plynů obávat nemusejí, když mají svůj vlastní přívod kyslíku.

Teď si ale uvědomuju, že říkám pěknou blbost. Ty plyny by třeba mohly bouchnout a to pak horníkům, takže nám, nepomůže ani svěcená voda. Myslím, že paradox toho všeho spočívá v tom, že tu žádný plyny nejsou, ani být nemůžou. Není tu vzduch, tak co by tu ještě dělaly nějaký posraný plyny?

1. května 2081, 18:42

Zrovna co mi skončila šichta, došlo na vrtu L2R k dalšímu smrtáku. Teď zařvalo pět kluků. To je strašný! Prý obvyklý výbuch důlních plynů a ty kluky to úplně zasypalo. Jakých, sakra, plynů, to už jsme si přece vysvětlili, ne? Chtěl jsem se tam zajít podívat na mrtvoly, ale zapli nám umělou gravitaci tak silnou, že jsem si jen kecl na prdel a čekal, až to povolí.

4

2. května 2081, 06:11

Rozhodl jsem se, že už do deníčku nebudu psát, co jsem měl k snídani. Stejně je to vždycky jen rohlík. Starý, tvrdý recyk-lát rohlíků, kterými nejspíš pohrdli mí předchůdci.

Dnes jsem udělal revoluční krok. Napadlo mě, že nezmačknu přihlašovací tlačítko nad mým nočním stolem.

Jednak jsem tím zabránil přísunu toho debilního rohlíku a jednak si nějaká přečtyřelá guma na centrále nemohla ověřit můj zdravotní stav a vlastně ani mou přítomnost.

Za první, nic se nestalo, nikdo neřešil, zda vůbec existuju, a za druhý, vybral jsem si fakt dobrou chvíli, protože ostatním chlapům zrovna ten den vypadl na noční stolek koláček s tvarohem a marmeládou.

Jsem na tohle strašný smolař, ale co, už jsem se rozhodl, tak holt budu bez snídaně.

Bylo vidět, že chlapi si pochutnávají jako nikdy. Nevím, jestli byly koláčky kvůli obecný náladě zaměstnanců, anebo náhodou nebyl svátek či výročí. Po těch smrtácích jsem si všiml napjatých vztahů mezi dělníky a ostrahou. Neptal jsem se. Je mi to totiž úplně jedno.

2. května 2081, 09:20

Celý ráno, hladový jak čerstvě zvolený ministr, jsem pošilhával po šachtě, jestli zase neuvidím obřího skleněného mraence. Švidral jsem očima do stran a snažil se v těch šedých stěnách najít maskovanou obludu. Nic jednoduchýho. Je to, jako kdybych koukal z dokonale umytýho okna. Nebyl bych si jistý, jestli tam to okno pořád je, dokud bych si na něj nešáhnul. Tak to bylo i s mým hmyzáčkem. Než si to ohmatám, nikdy stopro neuvěřím, že to existuje.

Na tohle tak trochu narážela i moje víra v Boha.

2. května 2081, 12:05

Kolečko vařeného kanára jsem taktně odsunul na kraj mis-ky. Ne, tohle opravdu žrát nebudu. I kdyby to chutnalo jako marcipán z Lübecku, do huby to nedám. Začínám cítit, jak nedostatkem živin a vitamínů slábnu, a to jsem tu pár dní. Už možná chápu, proč tu maj uměle nastavenou gravita-ci. Nechtěj, abysme poznali, jak moc jsme slabí. Deset dnů od odletu na Měsíc a já si připadám, jako bych zestárl o deset let.

Jestli se dozvím, že tu džuznu kopeme pro srandu ně-jakých zazobaných kreténů ve vedení, kteří jen potřebují někde utopit černý prachy, tak půjdu a někomu rozbiju držku.

Opravdu doufám, že jsem se rozhodl správně a nechal se sem naverbovat z nějakýho důvodu.

2. května 2081, 15:41

Je to neuvěřitelný. Tahám za páčky, jemně tlačím vrták vpřed, zem se otrásá, všechno jde jak na drátkách, kluci u vrtáků co chvíli odvalí kus horniny, *Give piss a chance* mi v kabině ve-sele hraje a já se opět pohupuju v rytmu a rozhlížím do stran. Pak se ale podívám na vrták, protože se přestal točit a začalo se z něj kouřit jako z krematoria. Stál přímo na něm a kou-ka-l na mě. Kluci u lopat o ničem nevěděli, dál nípali do jílu. Přes veškerý skleněnkový mimikry jsem zřetelně viděl jeho postavu. Bylo to tam. Obří mravenec. Vzepřel se na zadních,

poskočil jak kobyla a předníma článkovitýma nohama dopadl na uchycení vrtáku. A já si jen pro sebe zamumlal: „Tak a jsem v prdeli.“

Toto je pouze náhled elektronické knihy. Zakoupení její plné verze je možné v elektronickém obchodě společnosti eReading.